

Ημερολόγιο Ασημάντων 522: Στο Sydney / Μαγεία & συγκίνηση αλκοόλ & ασθένεια στο βιβλίο «Με τον Νίκο Καρούζο» της Εύας Μπέη

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Πατήσαμε Σύννευ. Σώοι και αβλαβείς. «Δεξιό κέρασ υποχωρεί, αριστερό ανύπαρκτο, κέντρο κατακερματίζεται. Κατάστασις υπέροχος. Επιτίθεμαι».

7.1.23 Ώρα 11 το πρωί η απογείωση με αεροσκάφος της «φτηνής» SCOOT με τουρίστες και μπιζνεσμεν καμία σχέση με τους εργατές ελληνικής γης από το Μπαγκλαντές και το Πακιστάν, όπως είδαμε στις προηγούμενες πτήσεις, με την Κατάρ και τα Εμιράτα που τους κατέβαζαν πλημμυρηδόν στην Ντόχα.

Τι ωραία που απογειωνόμαστε ο ένας απάνω στον άλλον; Πώς να μην κολήσουμε ιώσεις και μαμούνια. «...Η ζωή /δεν είναι πια σπουδή θανάτου/ είναι πτυχίο θανάτου./ Δεν ξεχωρίζεις τον άνθρωπο από το κάθαρο/ούτε το σώμα από το πτώμα», λέει βουτηγμένος μες την απαισιοδοξία ο ταλαντούχος ποιητής Γιώργος Μπλάνας.

Στήλες άλατος στον αέρα. Ταξιδεύω με το λεωφορείο του αέρος πάνω από τα Ιμαλάια και στη Σιγκαπούρη βρέχει. Αλλάζουμε σκάφος θέσεις, και επιβάτες αφού παρα μείναμε επτά ώρες transit στο τεράστιο Σιγκαπούριανό αεροδρόμιο με τις παρακμαϊκές ορχιδέες. (Της Αρετής είναι πολύ καλύτερες. Οι δικές μου ζάρωσαν όπως ζάρωσα κι εγώ). Βρίσκομαι πια στην άβολη μεσαία θέση και αριστερά μου ένας ασιάτης με μυϊκή δυσκαμψία και στάση κεφαλής προς τα εμπρός, δυνάμειως ακατανίκητου. Δεξιά μου ένας Μογγόλος σε μυθική ακαμψία, άνευ εκφράσεως κι αυτός, σιπτός ο κορμός, έως απολιθωμένος. Μπόμπιρες τσιρίζουν μπροστά και η Αρετή είμαι βέβαιος ετοιμάζει από τώρα εντόσθια πουλιών στον κήπο και παιδάκια στα κάρβουνα εμποτισμένα σε ένα υπέροχο δηλητήριο.

Διαβάζω αεροπορικώς με τα μάτια πρησμένα «Πέθανε με τα μάτια ανοιχτά» του Derek Raymond, με ενθουσιώδη υπόδειξη αρχισυντάκτη Δραμιτινού εκ Σύννευ. Ένας μεσήλικας αλκοολικός και αποτυχημένος συγγραφέας βρίσκεται άγρια δολοφονημένος στην άκρη ενός δρόμου με σπασμένα δάχτυλα. (Ετσι τιμωρούν τους συγγραφείς). Αιτία θανάτου: ο εξαιρετικά βίαιος ομαδικός ξυλοδαρμός στο Δυτικό Λονδίνο, 1984. Εξαθλίωση, βία, εγκληματικότητα και ρατσισμός στη δεύτερη τετραετία της Μάργκαρετ Θάτσερ. «Αυτός που θεωρεί ότι η συγγραφή είναι ένας ευχάριστος περίπατος σε ένα μεσοαστικό τρόπο ζωής δεν θα γράψει τίποτα, παρά μόνο σκατά»(σελ. 210) και «Ο αδελφός μου είπε ότι δεν χρειαζόταν να παίρνω τα πάντα τόσο σοβαρά. Αλλά αν δεν πάρεις την αγάπη στα σοβαρά τι θα πάρεις στα σοβαρά; Τα υπάρχοντα; Τα χρήματα; Την περιουσία;» (ό.π.:30). Ναι, αλλά μου φαίνεται ότι στην υλιστική κοινωνία των τελευταίων χιλιετιών τα υπάρχοντα παλάτια, διαμερίσματα, σκούπες ηλεκτρικές και κάρτα, λογίς κληρονομίες και άπειρα ηλεκτρονικά ραδίκια είναι

πολυτιμότερα από οποιαδήποτε μαλακισμένη αγάπη...

29.1.23 Πατήσαμε Σύννευ. Σώοι και αβλαβείς. «Δεξιό κέρασ υποχωρεί, αριστερό ανύπαρκτο, κέντρο κατακερματίζεται. Κατάστασις υπέροχος. Επιτίθεμαι». Φυσικά βρέχει. Μα τι λέει ο στρατηγός Πεταίν; Προκρηύχτηκαν εκλογές στην Ελλάδα; Φωτογραφίζομαι υποχρεωτικά από τα μηχανήματα στο τελωνείο και μένω αθάνατος, φτάνοντας στο στίπι συνομιλώ με την ερπετοπανίδα του κήπου, τα δέντρα, τα πουλιά, αύριο με τους πάροικους, του τσιανίκες και τα σκυλοψαρα. Πιθανόν και με την κόρη μου.

30.1.23 Παρόλο που έχω να κοιμηθώ δυο μέρες δεν με κολλάει ύπνος και ξεχνιέμαι στο διαδίκτυο: «Απόψε στις 10, στο Durruti Club συζητούμε με τις συγγραφείς από την Κύπρο, Νάσια Διονυσίου -«Τι είναι ένας κάμπος» (Εκδ. Πόλις) και Κωνσταντία Σωτηρίου -«Brandy Sour» (Εκδ. Πατάκη). Ακούμε μουσική από την Γερμανίδα πιανίστρια και συνθέτρια Johanna Summer και τον σόλο δίσκο της «Resonanzen» (ACT/ AN MUSIC), με αυτοσχεδιασμούς πάνω σε θέματα των Μπαχ, Μπετόβεν, Γκριγκ, Σκριάμπιν, Σούμπερτ, Ραβέλ, Μομπού, Λίγκετι και Τσαϊκόφσκι».

Αυτή την πρόσκληση ανάρτησε στο Face Book ο καλός μου φίλος Αντώνης Φράγκος. Επίτηδες το κάνει! Είμαι αλλού, όπως πάντα. Για να μη ζηλέψω. Οι εξαφανισμένοι φίλοι μου έχουν μια παιδικότητα. Άρχισαν να συμμετέχουν σε ωραίες παρουσιάσεις και μουσικά events τη στιγμή που προσγειώνομαι στη σκληρή ξενιτιά! Sydney for ever. Το ίδιο και η Βούλα ήλθε στην Αθήνα να δει θέατρο από την ωραία Θάσο μαζί μου, λέει, την ώρα που εγώ έμπαίνα στο αεροπλάνο κι όταν ο λύκος δεν είναι πια εδώ! Χάνω και την παράσταση στο BIOS, τη Βελανιδιά όπου κάθε βράδυ κι ένας διαφορετικός καλεσμένος ανεβαίνει στη σκηνή χωρίς πρόβα, χωρίς να έχει διαβάσει το κείμενο και χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα τι πρόκειται να ακολουθήσει. Η Αθήνα πίσω μου και μπροστά μου.

31.1.23 Το βιολογικό ρολόι τρελαίνεται με τέτοια ταξίδια. Κυκλοφορώ στο δωμάτιο μέσα στη μαύρη νύχτα και περιμένω το γλυκοκάραμα σαν τον ποιητή Καρούζο οπότε το ρίχνω στο διάβασμα και αναπολώ άλλα διαβάσματα και παλαιότερες αφίξεις στην πόλη των εκατομμυρίων πια. Πρωινό μπάνιο στην πισίνα του σπιτιού -μια έξτρα πολυτέλεια: είναι θερμαινόμενη. Καλοκαίρι ημιτροπικό με 26 β. Κελσίου 95% υγρασία. Κολυμπώ υπό βροχή. Τηλεφωνώ στον Καραμάρκο θα οργανώσει μία παρουσίαση στη Μελβούρνη. Έχω χρόνια να πάω. Δεκαετίες! Και χωρίς

τον αεικίνητο Χρήστο Τσίρκα που επέλεξε να φύγει για πάντα μέρα Πρωτοχρονιάς, η μεγάλη εργατούπολη και οι sisters of mercy στο Ναό του έρωτα θα έχουν χάσει από το σφυγμό τους. In the temple of love, you hide together Believing pain and fear outside But someone near you rides the weather. You run for cover in the temple of love κλπ.

1.2.23 Δεν άντεξα, σήμερα το άπνο διαπλανητικό ταξίδι και κοιμήθηκα στις οκτώ το βράδυ νησιτικός και ξύπνησα ...χορτασμένος ύπνο στη μία και κάτι το πρωί! Διάβασα καμιά ώρα στο κρεβάτι και ήθελα καφέ. Στα νύχια των ποδιών στο σανίδι. Δεν είναι μόνο η daughter Maria και τα παιδιά που κοιμούνται αλλά και ο σύντροφός της με τα δικά του παιδιά και η Αρετή στην καμπάνα τιμωρία και ο αμαξελάτης του Ντοστογιέφσκι κι ένα επισκέπτης από τη Βενεζουέλα. Από τη μοναξιά (των ξεγεργμένων συλλογικοτήτων) της Αθήνας στο κοινόβιο του (υπναλέου) Σύννευ

• Μαγεία και συγκίνηση, ανθρωπισμός, έρωτας και θυμός, αλκοόλ και ασθένεια στο βιβλίο της Εύας Μπέη «Με τον Νίκο Καρούζο». Η ζωγράφος Εύα Μπέη έζησε δίπλα στον ποιητή τα τελευταία δέκα χρόνια της ζωής του και άντεξε το δύσκολο χαρακτήρα του. Οι έρωτες και οι χωρισμοί τους, το περιβάλλον και οι συγκρούσεις του χαρισματικού και αντικομφορμιστή κ. Καρούζου. Εξαιρετική γραφή και πόσο τυχερός ήταν ο ποιητής στην περίοδο της αρρώστιας με τις ραδιοθεραπείες να έχει δίπλα του αυτή την καταπληκτική γυναίκα με τις άπειρες καλλιτεχνικές ευαισθησίες.

Οι περισσότεροι νομίζουν ότι γράφει εύκολα σχεδόν alla prima(...)Στη πραγματικότητα υπάρχει εξουθενωτική επεξεργασία και συνεχείς αναθεωρήσεις(...) αναμοχλεύεισυνεχώς τα σωθικά του(...) Ο Νίκος ποτέ δεν επιβεβαιώνει τίποτα, θυσιάζει ένα εύρημα εκτοξεύοντας στη θέση του ένα άλλο που το βρίσκει ακριβέστερο εκείνη τη στιγμή κι ύστερα το αφήνει μετέωρο (Εύα Μπέη: Με τον Καρούζο σελ. 54, εκδόσεις Loggia)

Κοιμόταν βαθιά, καταλάμβανε τα 4/5 του κρεβατιού, τραβούσε όλα τα στρωσίδια προς το μέρος του, ροχάλιζε δυνατά στο αυτί μου. Στις επανειλημμένες προσπάθειες να τον γυρίσω στο πλάι, να κερδίσω λίγο χώρο, μουρμούριζε με συγκινητική έγνοια: «Μήπως σ'ενοχλώ;»κι αμέσως πάλι βυθιζόταν σε ύπνο λήθαργο» (ό.π.:54)

Ήταν η πρώτη φορά που ζήτησα από τον Νίκο να χωρίσουμε. Με κοίταξε «Κατάλαβα», είπε. «Το καλάθκι, τα μήλα, η κούκλα και για εθνική οδό Αθηνών -Λαμίας»